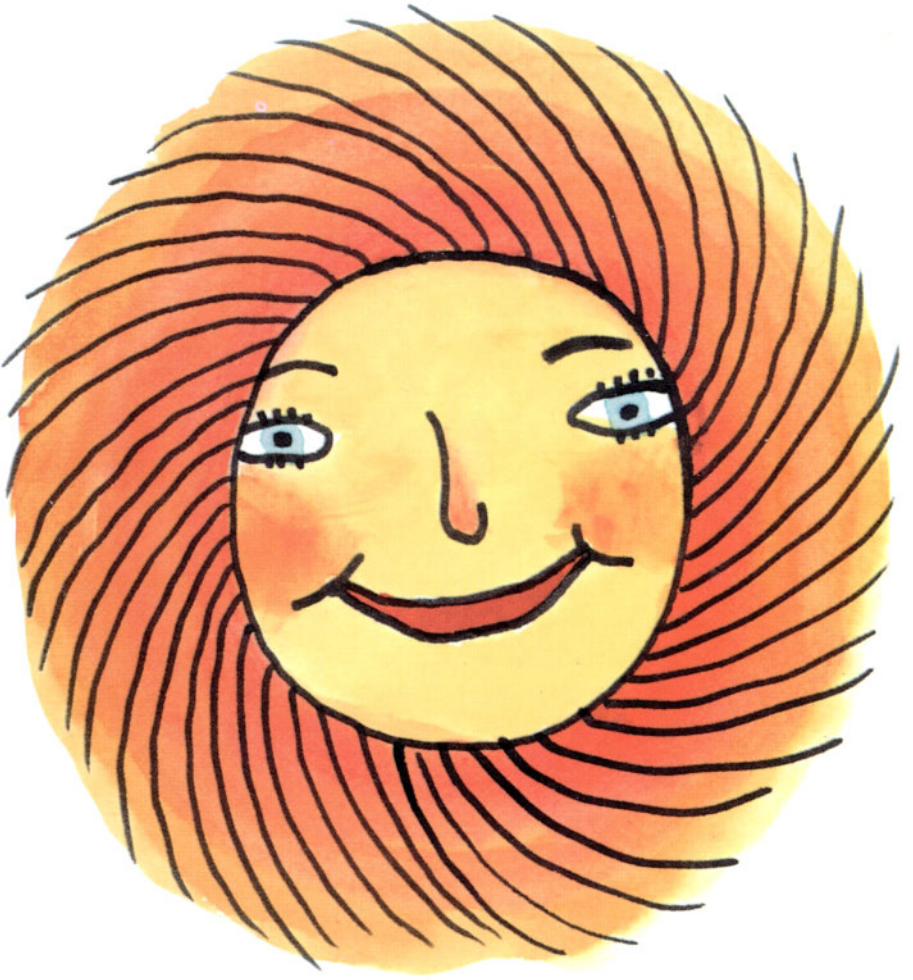
Anežka Šulová

OBR NA ŠOŠOLE

Anežka Šulová

OBR NA VŠOSOLE

POVĚSTI
ZE SEVERNÍ MORAVY

NAKLADATELSTVÍ PAVEL ŠEVČÍK
Veduta
ŠTÍTY

Obr na Šošole

Ve Žďáru přebývala za prachdávných časů obří rodina. Bydleli ve velké jeskyni, do které by bylo vlezlo několik set lidí. Uprostřed měli ohnisko, kde si pekli lesní zvěř, někdy taky krávu nebo vola. To si koupili od sedláka a dobře zaplatili, neboť měli v jeskyni hromadu zlata. Spali na kožích a svítili si smolnými poleny.

Naposledy z té obří rodiny zůstal jenom jediný potomek - starý mládenec. Byl dobrák a hodně lenošný, ale vždyť ani dělat nepotřeboval. Malý človíček mu všecko udělal, protože pokaždé dobře zaplatil. Tak ho měli lidi dost rádi. Nejvíc s ním byl obeznámý pastýř z Hartíkova. Tomu prý jednou vypravoval:

„Mohl bych se oženit! V Branském lese je ještě jedna obryně a ta mně vzkázala. Ale dověděl jsem se, že je o moc starší než já a k světu nepodobná. Má prý vzhůru ohrnutý nos a na něm bradavici s fousem. Takovou škaredou si nevezmu - to radši budu do smrti sám!“

Pastýř jenom pořád kýval hlavou. Přisvědčoval, že má pravdu.

Nejvíc se obrovi líbilo ležet nahým břichem na holé rozpálené skále a nechávat si slunce pálit do zad. Na špici Šošoly ulomil kus skály a díru vyrašploval, aby si tu mohl pokládat bradu. Tu práci si udělal sám a tuze ho to těšilo. Ještě dneska by se díra našla, bude jen lesním mourem a hlínou zanesená. Lehával tam, dokud mu slunce svítilo do zad, a sám byl jako malá skalka. Vyspal se a potom smýšlel jenom na čertovinu. Číhal, až někdo půjde od Hostic k Hartíkovu nebo od Janášova k Rudě. To už míval ruku nachystanou. Jak se takový pocestný ohlédl nebo když šel zamyšlený, najednou chňap! Už ho držel obr v hrsti. Posadil si ho na dlaň, točil s ním a prohlížel si ho ze všech stran. Když se to stalo nějakému cizímu vandrovníkovi, který třeba o obrech ani jakživ neslyšel, ten se polekal! Třepal se mu na dlani strachy, aby ho nezakřoupl, a prosil, že je suchý, samá kost. Tomu se obr zasmál, postavil človíčka na zem a povídá:

„Běž, trpaslíčku, po svých! Já člověčinu nejím. To radši sním prase s kadečkou zelí.“

A vandrovník utíkal od Šošoly a honem si někde u potůčku vymáchal gatě.

Když obr ležel na skále a koukal se dolů do dědin, co tam ti malí človíčci dělají, přišlo mu někdy něco tak k smíchu, že se začal řehtat. Lidi dole pod Žďárem to uslyšeli a myslili, že se žene povětří. Sháněli dobytek a drůbež domů a zavírali honem dveře.

Jednou stál obr na Šošole a rozhlížel se kolem dokola po dědinách. Najednou mu přišly oči na Strážnici a ještě kousek výš. „Copak se to tam na tom vrchu blýská?“ povídá si. Zaclonil si oči rukou a koukal ostřeji. Viděl, že je tam velká skála a na té stojí

cosi vysokého. „Copak to jenom může být?“ kroutil nad tím hlavou. „Musím se někoho optat, až půjde okolo.“

Tak číhal. Ležel a číhal. Jak zahlédl člověka jít od Hartíkova - chňap ho! Posadil si ho na dlaň.

„Copak se to támhle za Strážnicí na tom kopci blýská?“ ptal se ho.“

„Já to nevím, já nejsem zdejší.“

Byl to pacholek z hartíkovské rychty a šel do Hostic ke kovářovi. Byl z české strany, od Heřmanic, a tady to neznal. Tak se obr nic nedověděl a číhal dál. Odpoledne popadl jednoho človíčka, šel s jakousi ženskou od Janášova k Rudě.

„Ne-ne-nesežereš mě?“ třásl se človíček strachy a ženská se mu jenom smála.

„Nic ti neudělám! Ty jsi tady cizí, že mě neznáš?“ povídá obr.

„Su-su-su až od Jablonného a-a-a budu si brát toť Hanu Šafářovu z Hostyze. Byli jsme v Janášově zvát na svatbu.“

„Tak běž! Ty o tom nebudeš nic vědět.“

A posadil ho na zem. Nevěděl zas nic. Čekal dál. Kvečeru se od Rudy k Janášovu škrábal starý žebrák Fousek. Obr ho dobře znal. Posadil si ho na dlaň. Věděl, že je hluchý jak poleno, tak na něho zařval:

„Ty, Fousku! Copak se to blyští támhle za Strážnicí?“

Fousek si dal ruku na ucho a povídá:

„Ja, milý brachu! Na mě musíš hlasitě. Já su drobek hluchý!“

Tak obr zařval víc:

„Copak se to tam blyští za Strážnicí?“ A ukazoval rukou.

„Cóoo? Klanicí? Vždyť jsem ti nic neudělal, že bys teda klanicí. . .“ a začal se strachy třepat, až se skulil s dlaně na zem. Utíkal ke smrčině - a pryč!

Obr ho nechal. Věděl, že by se s ním nedomluvil. A Fousek v Janášově vypravoval každému koho potkal, že mu chtěl obr namlátit klanicí.

„Nic platné, budu se tam musit kouknout sám. Ti malí človíčci to myslím ani nevědí.“

Tak se ráno dal na cestu. Ještě se jednou na to místo ze Šošoly podíval potom vykročil. Pár kroky byl na Humenci, poté na Skalce za chvilku Hrubého Kamene. Čamp do potoka už lezl vzhůru do Strážnice. Šel přes Kraví důl na Hora oči měl pořád vykulené na ten vrch, co se tam blyští.

Najednou mu pod nohama cosi křaplo. Kouká - co to? Ona to byla načisto dole mezi nohama schovaná dědina, jakživ ní nevěděl. on jim rozšlápl zvonici rozdupl zvon na kusy! Nechtěl to udělat, ale už to bylo - málo platné! Však jim to tehdy zaplatil zlatem ještě jim dal peníze, ať si dají dědinu pod klenbu, aby se to už podruhé nestalo. Oni si opatrnosti dali uplést zvon proutěný, ale dědina není zaklenutá ještě podnes.

Obr spěchal dál, až cosi zavadil šosem. Zůstal stát, kouká, co ti človíčci běží ke kostelu, on jim utrhl věž bání, jak ni zaháčil šosem. Lidé povídají, že ji Švédi ustřelili nebo že shořela. Ale není to pravda. Obr toho litoval zaplatil jim to dobře zlatem. Jenže oni místo věže bání vystavěli za to zlato faru hospodu.

Obr udělal ještě pár dlouhých kroků měl tu skálu tím, co se na ní blyštělo, zrovna před nosem. Okukoval to ze všech stran viděl, že velkými dírami do toho ti človíčci chodí malými dírami koukají ven. Když se okolo dost naokouněl, popadl jednoho, dal si ho na dlaň povídá mu:

„Človíčku, copak je to toťka na tom vrchu?“

Človíček se tuze polekal. Koukl se vzhůru na obra když viděl, že ho nemíní sežrat, vzpamatoval se vymekal ze sebe:

„To-to-to je raškovský hrad.“

„Tak! Hrad se tomu povídá?“ divil se obr. Postavil drvaře na zem už se nedlel. Namířil si rovnou domů.

Když stál zase na Šošole, točil se dokola povídá si: „Tady si postavím zrovna takový hrad. Hned ráno začnu.“

Ráno skoro vstal a začal snášet na Šošolu kamení ze všech stran. Nanosil ho velké hromady a potom začal stavět. Ale nedařilo se mu to. Co za den vystavěl, do rána se rozsypalo. Jakápak stavba bez malty? Nadělal jenom lidem, co měli pod Žďárem pole, hromadu škody. Potom ho napadlo, proč by mu to ti malí človíčci nemohli vystavět? Vždyť je přece viděl dole v dědinách takovou práci dělat. Peněz měl dost, tak se mu to podařit musí. Od té doby, co viděl hrad, už se mu do jeskyně nechtělo; chtěl bývat na hradě. Tak si lehl na Šošolu, hlavu si položil do díry, dal ruce k hubě jak trychtýř a křičel dolů do dědin:

„Človíčci! Potřebuji vás! Budeme stavět hrad. Všem dobře zaplatím, jenom přijděte a hodně moc."

Jak to v Hosticích, Rudě, Hrabenově, Bohdíkově, ve Lhotě, Komňátce, Bartoňově, Radomilově, Olšanech a v ostatních dědinách slyšeli, celé houfy chlapů putovaly ke Žďáru. Zedníci, tesaři, stolaři, kováři, kameníci, klempíři, pokrývači - všichni přišli obrovi pomáhat stavět. Věděli, že dobře zaplatí, a tak se hned začalo. Sta rukou se hýbalo a zdi rostly.

To bylo pro obra něco nového. Všude byl, všecko chtěl vidět a jenom všude překážel. Netrvalo to dlouho, kladly se trámy, klenby se kulatily, střechy se pokrývaly. Velikánské komíny stály už hotové, a když se v nich ponejprv zatopilo, nemohl se už obr udržet. Vylezl na střechu, aby se do těch trub svrchu koukl. Ale dým ho lechtal v nose, začal kašlat a kýchat, oboje najednou. A co by se bylo stalo za neštěstí! Jak on nahoře kýchal, lítala dole polena z pece ven a už hořela dřevěná podlaha. Teď viděl, co dokáží ti malí človíčci! Hned polena posbírali, naházeli zpátky a podlahu polili vodou. A tak bylo po pohromě. Obr si povídal, že už takovou hloupost nikdy neudělá a tuze opatrně chodil po hradě.

Potom lezli ti človíčci po stěnách jak brabenci a dávali na ně všelijaké okrasy. To se obrovi tuze líbilo. Ale největší radost měl, když jeden z nich, malíř, vymaloval ve velké síni na jedné straně

Šošolu, co on na ní tak rád líhal, a potom i jeho samého, jak leží na břiše hlavu položenou ve vyrašplované díře a na ruce mu sedí malý človíček. Na druhou stranu namaloval, jak obr nechtě rozšlápl tu zvonici, jak se lidi sběhli a jak on jim

platí škodu zlatem.. Na třetí stranu vymaloval, jak obr zahačil sošem za báň věže, jak spadla dolů a vzbouřila celou dědinu. A jak se potom všichni smějí a vyhazují klobouky, když dostali stokrát více zaplaceno. Na čtvrté straně byla do síně široká vrata a po obou stranách namaloval malíř samou divokou zvěř: jelena, medvěda, vlka, divoké prase, jezevce, lišku, kunu a všecku ostatní lesní drápel.

V té síni se obrovi tak líbilo, že si dal vprostředku udělat lože z dubových trámů a dal tam nanosit všecky kůže z jeskyně. Na těch ležel jako král a jenom se očima pásl po těch malbách.Do zimy byl celý hrad hotov, ale chybělo mu ještě něco, co viděl obr tehdy, když se byl kouknout, co se to na skále blyští. Na tom hradě, nad nejvyšším oknem ve věži, visela bouda a v ní byl krotký orel. A to on chtěl mít na svém hradě taky. Ale žádný z těch všech řemeslníků se nechtěl odvážit vylézt tam a zarazit dva háky pro klec. Až potom se přihlásil jeden tesařský tovaryš. Obr s ním šel do věže, popadl ho za nohy, vyzdvihl a držel ho tak vysoko, až dosáhl a mohl oba háky zarazit. Klec potom už pověsil sám a krotkého orla měl už dávno.

Když postavil tovaryše na zem, povídá mu:

„Za to, že jsi tak odvážný, budeš mým hradním. Jakpak se jmenuješ? A jsi ženatý?“

„Su, pane obře. Mám Hanu Šafářovu z Hostyze. Jmenuju se Šembera a na vaší ruce jsem přece už jednou seděl.“

„No, přišels mně jaksi známý,“ smál se obr. „Přistěhuj se teda Šembero, do dolních jizeb ve dvoře a nastup na svůj úřad.“

„Pámbu vám to zaplať, pane obře! Má Hana radostí omdlí, až jí to povím. Budeme vám oba poctivě sloužit,“ radoval se ten nový hradní.

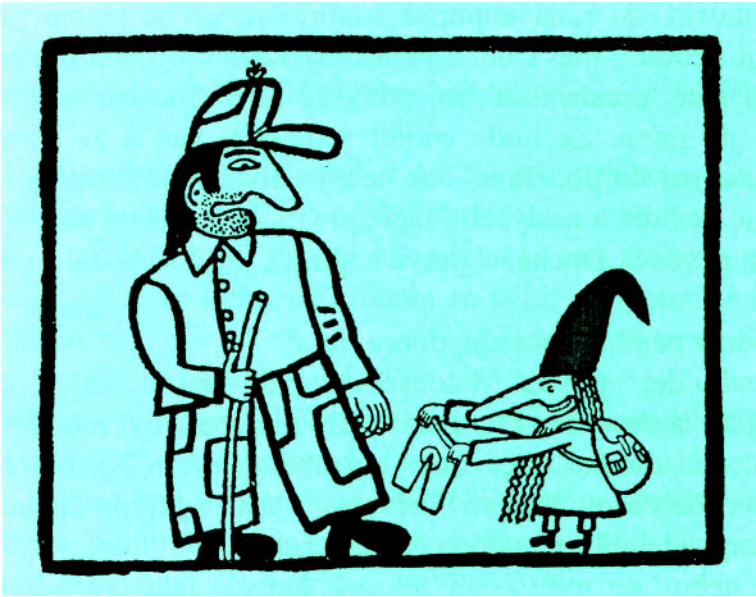
Měl už dvě malé děti. Ty měl obr tuze rád a tropil s nimi roztodivné hloupoty.

Léta utíkala a obr zestaral. Než umřel, vyhrabal se ještě do věže. Přikázal, aby mu tam přinesli kůže. Ležel a oknem koukal po okolí. Přemýšlel a potom povídá Šemberovi:

„Za tvé věrné služby poroučím hrad tobě a tvým dětem. Až umřu, nechte mě. Pochovají mě ptáci. Můj orel, co sem ke mně lítá, má mladé. Ti mě pochovají. Maso ozobou a kosti vyschnou - ty tady nechte ve věži."

Šemberova rodina klečela okolo, orel seděl obrovi za hlavou a jeho šest mladých na okně. Rod Šemberů už za ta leta letoucí taky vymřel, hrad je dávno rozbořený a jenom tato povídačka v okolí zůstala.

Množné gatě

Chalupník Matoušek šel přes Kostelecký les do Šumperka. Šel těžkým krokem se svěšenou hlavou, zabraný do svých starostí. A bylo taky proč. Měl v Hrabenově chalupu s pár měřicemi kamenatého pole až navrchu u Klapuší. Sotva že to stačilo na obživu jemu s dětmi a hubené krávě. A teď už ani tu neměl! Musel ji před týdnem zabít, byla nemocná. Vloni mu žena spadla s hůry a od té doby chromala a skoro nic nemohla dělat a k tomu ještě dostal včera ze Šumperku psaní, aby do tří dnů zaplatil daňku - jinak že bude za čtrnáct dní dražba. A bylo toho přes dvacet rýnských.

Nespal až do rána a pořád sumíroval, co si jenom počne. Zaplatit nemohl, měl celého jmění čtyři šestky. Žena mu radila, aby šel pány prosit, a ať jim poví, že pozbyl krávu a že nemá peníze na jinou. Že bude chodit sedlákům síct a že by na tu daňku sehnal do podzimu. Tak nebylo divu, že Matoušek okolo sebe nic neviděl a neslyšel. Ptáci zpívali, bylo pěkné ráno a on o tom ani nevěděl. Docházel právě k silnici, když se kdesi ze strany ozvalo:

Pozdrav pámbu, sousede, dobré ráno!“

„Pámbu dej,“ povídá Matoušek a zdvihl hlavu. Lekl se, až na dva kroky ucouvl. Před ním stál malý mužíček, byl mu sotva po kolena, měl dlouhé bílé vousy a krabatou pusu. Na hlavě měl špičatou červenou čepici, červený plášť s bílým límečkem, zelené upjaté gatě a na nohou černé krpce.

„E, neboj se mě! Jsem takový člověk jako ty,“ konejšil Matouška. Ten se zatím drobek vzpamatoval. Vzpomněl si, že už jako malý chlapec slýchal, že nad Tržnicí v jedné skále odjakživa bývají pidimužíci. „To je nejspíš jeden z nich,“ usoudil v duchu, „bude nejlepší, když se ho nebudu bát.“

„No, jdeš-li do Šumperka, tak půjdeme kousek spolu. Jdu k synovi nad Tymenicu, na křtiny,“ rozmluvil se sám od sebe pidimužík.

Matouškovi se při zmínce o Šumperku nakrabatilo čelo. Vzpomněl si, že tam jde pány prosit a kdoví, jestli je uprosí. Tak ani neodpověděl. Pidimužík s ním chvíli držel krok, nemluvil, jenom si po očku prohlížel chalupníkovy kožené kalhoty. Najednou povídá:

„A to míníš doopravdy jít v těch starých koženicích do města?“

Ony ty koženice byly opravdu staré, místy zamaštěné, zašmudlané, zalátané kdovíjakými záplatami, co komu do ruky přišlo. Po kom je zdědil, to Matoušek sám nevěděl. Pámbuví kdo je měl nové. Myslel, že se mu mužíček kvůli těm gatím vyšklebuje. Dožral se a utrhl se na něho:

„No já jsem ještě za celé živobytí nikoho nenašel, kdo by mně dal nové!“

„A tos ho teda našel dneska,“ nic se pro štiplavou odpověď mužíček neurazil. „Počkej! Sedni si zatím toť na krč.“

Sám si taky na jeden pařez sedl, sdělal se zad uzílek a vyndal z něho pěkné žluté koženice. Jenom se svítily novotou. Podával je Matouškovi:

„Na a ozkus je, budou-li ti dost.“

Matoušek vyvalil oči. Kdyby neměl plnou hlavu starostí, byl by se šklíbil na celé kolo. A nebylo by taky divu! Koženice nebyly ani pro šestiletého chlapečka. No, byly to gatěčky šité tak zrovna na pidimužíka. Jakpak by mohl on, hrubý, ramenatý kolohnát, takovou hračku obléknout? Potom povídá:

„Ty! Jestli si chceš ze mě dělat blázna, tak na to jsi tuze starý! A já zas tuze hrubý. Na copak mám ty gatěčky obléknout? Toť na ty dva prsty?“ A zdvihl je vzhůru.

Ale pidimužíček se zamračil.

„Jenom se nadarmo nečerti a spěchej je oblíkat, než mě to rozdávání přejde. To jsou koženice tuze vzácné!“

Tak Matoušek je vzal do prstů a ještě je obrátil. Potom si povídá: „Nebudu starého dobráka hněvat a zkusím to. Aspoň mu ukážu, že to opravdu nejde.“ Tak sezul boty, stáhl své staré zamaštěné koženice dolů a položil je vedle sebe. Ale vtom najednou fíííť! Z ničeho nic zatočila se nad planiskem větřice, gatě zdvihla, zatočila jimi a ty se ztratily kdesi na druhé straně za smrky.

„Toto je pěkné! Jakpak já včil půjdu do města bez gatí?“ zatrnul Matoušek. A v té zmatenosti dal mužíčkovy gatěčky k nohám, jako by chtěl do nich vlézt. Ale ty se najednou u nohou roztáhly a nohy mu do nich jenom jely. A tak je Matoušek natahoval přes kolena a výš a výš, a když je dostal až do pasu, koženice padly jak ulité! To Matoušek nad tím kroutil hlavou!

„Vždyť já jsem věděl, že ti budou dobře!“ smál se pidimužík. „Ale něco ti včil řeknu: Kdybys byl zasakroval, když ty staré gatě ulítly, tak bys neměl ani nové ani staré a zůstals tady v podvlíkačkách. A spěchej se obout, ať jdeme dál!“

Tak Matoušek obul boty a povídá:

„Ty! Víš, rád bych ti ty gatě zaplatil, ale mám tady jenom poslední čtyry šestky. Na, vem si aspoň ty. Já vím, že je to málo, ale je to všechno, co mám.“

A podával peníze mužíčkovi. Ten na něho koukl vzhůru.

„Jakživ jsem nevzal od nikoho poslední peníze. To mně věř! A tak ani od tebe nevezmu. Až ti bude dobře a zas se tady sejdeme, tak neřeknu nic a vezmu. Ale včil ne. A ty peníze nedávej do vesty. Strč si je do gatí, z vesty bys je mohl vytrousit.“

Matoušek tak maní zastrčil ty čtyry šestky do koženic. Pidimužík mu potom vykládal, jak se těší na vnuka, jaký je to pěkný chlapeček, a ukazoval Matouškovi na ruku:

„Není větší než tvůj palec. Ale však on vyroste,“ pyšně povídal. “Až mu bude dvě stě let, bude tak silný a velký jako já!“

Tak jim cesty ubývalo a už bylo skrz stromy vidět dole na rovině město. Najednou malý zůstal stát.

„Ty, dal sis ty šestky do gatí, jak jsem ti řekl? Mně se zdálo, jako bys je byl strkal vedle. Podívej se, podívej!“

„Ale kdepak! Tady jsou!“ Chalupník chytl do kapsy a vytáhl v hrsti peníze. Koukl na mužíka a ten se poťouchle ušťuřoval. Najednou se toho zdálo Matouškovi na dlani moc. Začal šestky počítat:

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm. - Ty - nestrčil tys mně ještě nějaké peníze do kapsy? Vždyť já jsem tam dával čtyry šestky a včil jich mám najednou osm!“ A když je vytáhl z kapsy za chvíli, měl už toho plnou hrst. Počítal, počítal a najednou vykřikl:

„Vždyť já už mám rýnský šedesát! To jsou jakési čáry!“

A peníze padaly z otevřené hrsti na zem. Pidimužíček koukal na něho vzhůru a povídá:

„Žádné čáry! Poznal jsem, že jsi hodný člověk a zasloužíš si pomoc. Toto jsou množné gatě. Kolik peněz do nich strčíš, vždycky vytáhneš jednou tolik.“

To kulil Matoušek oči! Dnes už potřetí! Malý mu podával ruku a povídá:

„No, já tady musím doleva. To víš, že my chodíme vždycky jenom lesem. Tak sbohem a buď vždycky hodný na chudší, než budeš sám. A nenech si pýchou zarůst srdce. To by pak byl s množnými gatěmi konec.“

A ztratil se v lese. Matoušek posbíral spadané peníze, zastrčil je do gatí a dal se k městu. Když už vycházel z lesa, měl dobrou myšlenku. „Pročpak bych já ty pány prosil, aby mně počkali, včil, když jsem bohatý! Počkám asi hodinu, než mně to gatě namnoží, potom jim to zanesu a bude pokoj!“

Jak řekl, tak udělal. A když se vracel z města, rozmýšlel si:

„Jak ti páni otvírali oči, když jsem jim vysázel dvacet rýnských na dřevo v samých šestkách. Jeden do mě rýpl, kde prý jsem k tomu přišel. Že to dá hromadu počítání, chtěli nějaké větší. Ale já jim dal! Šestky jsou taky císařské peníze a já jiné nemám, povídám. Potom to honem shrábli. Jakpak by ne! Dvacet zlatek najednou! Takové peníze!“

Teď měl Matoušek peněz dost - až to celé dědině bylo divné. Asi dvě leta potom prodával se v dražbě statek a on ho koupil celý, jak to stálo a leželo. Tak byl najednou bohatým sedlákem. Chlévy měl plné dobytka, stodolu nabitou po hřeben, polnosti radost kouknout a koně nejlepší daleko široko. Matoušková si chodila oblečená lépe než panička ze zámku. Ale oba byli k chudým dobří, ruku měli vždycky otevřenou. Žádný žebrák, žádný vandrovník neodešel od nich s prázdnou. A taky nezpyšněli. Divívali se lidi v dědině, že on při tom bohatství chodí ještě vždycky v těch starých koženicích, které teď už taky byly odřené a nepěkné. Matoušek však věděl proč. Ale nikomu nic neřekl. Až jednou se stalo.

To byl v Šumperku jarmark a Matoušek se ženou se taky na něj chystali. Najednou se Matoušková po něm podívá a povídá:

„Ty, starý, takhle já s tebou zítra na jarmark nepojedu. Vždyť už ty koženice jsou takové, že je hanba na ně kouknout, odřené, mastné a špinavé. Vždyť se drobek styď! Copak ti řeknou lidi?“

Ale Matoušek, že bez nich nikde nepojede, že je na ně zvyklý, a kdesi cosi.

„Tak je aspoň dneska vysvleč a dívka ti je drobek vymáchá.“

On se nechtěl se ženou hádat, tak gatě svlékl. Děvečka je vymáchala a pověsila na bidlo. Sotva ráno vstali, už si šel Matoušek pro ně. Koukal, obracel je, byly ještě vlhké, ale prokoukly. Stáhl je s bidla, že už doschnou na něm. Jenom jak je vzal do rukou, přilítla z ničeho nic velká větřice, gatě mu vyškubla, párkrát jimi zatočila a jakživ už je neuviděl.

Stál u bidla jak solný sloup a koukal za kalhotami ke skalám. Ale když si tu věc rozmyslil, povídá si: „Já už mám včil stejně všeho dost a on je nejspíš chtěl zas pro nějakého chudáka potřebného.“

Když už gatě nebyly, tak pročpak by se s tím tajil? Jednou v létě se sešel na poli se sousedem. A přišla řeč taky na to, jak si před lety koupil ten statek. A Matoušek sousedovi Kubovi všecko vyložil: Jak šel tehdy do Šumperku, jak mu pod silnicí dal pidimužík nové koženice za staré, i to, jak o ně zas přišel.

„I prach sakra!“ zahřešil soused, jak měl ve zvyku. A v duchu si myslil: „To bych já mohl potřebovat taky.“

Chudý nebyl, ale tuze lakomý.

Od té doby kudy chodil, přemýšlel jenom o tom, jak by se dostal k množným gatím, aby mohl ještě více peněz nachamtit. A tak si jednou vypůjčil od pacholka staré kožené gatě, co už ani k nošení nebyly, a šel zrána ke Kostelci. Chodil sem tam po silnici. Z lesa vystoupil pidimužík s bílými fousy a prohlížel si chytrýma očkama sedláka od hlavy až k patě.

„Dobrý den, sedláčku. Jsi jakýsi zarmoucený!“ volal na něho.

„Ale není divu! Nikomu není na světě hůř než sedlákovi. O úrodu se s ním dělí páni, myši a dobytek, a tak mu mnohdy zbývá jenom ta sláma,“ naříkal ošemetně sedlák.

„Aha! Ty bys potřeboval množné gatě!“ dovtípil se pidimužík a oči mu zablýskly hněvem. „Podívám se, podívám,“ a už sdělával uzílek ze zad.

Ještě to ani nedořekl, sedlák už seděl na krči a stahoval dolů pacholkovy staré koženice. Z lakomosti ani podvlékačky nenosil a tak ukazoval nahá, chlupatá lýtka. Ale jak jenom položil staré gatě vedle sebe a natahoval ruku pro nové, zatočila se nad lesem větřice. Fíiít - koženice se zdvihly, zatočily se sedlákovi před nosem a už se nesly vysoko, kdesi za dříny.

„I prach sakra!“ vylétlo vyjevenému sedlákovy z huby.

„Ja! Tak když nemáš ty staré gatě, tak z té výměny nic nebude!“

A mužíček stáhl ruku s kalhotami zpátky. Najednou zas zahvízdl vítr a kdesi na vrchu se ozvalo:

„Buď rád, že jsem tě nepotrestal hůř!“ A pidimužík byl pryč.

Nezbývalo sedlákovi nic jiného, než v košili se pustit z Kosteleckého lesa domů. O posměch se nemusel starat, o ten se postarali šklíbáci v dědině.

Ještě moc let potom se v Hrabenově povídalo, když někdo z velké lakoty něco pozbyl:

„Přišel o to jak lakomý Kuba o koženice.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Obr na Šošole**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.